

ци склони филозофском скептицизму који је усмерен ка сваком документу, старом или модерном, који указује поверење могућности јављања јединствених или чудесних догађаја. Академске студије Библије и даље се углавном крећу у оквирима механицистичког погледа на свет, према коме се свемир схвата као затворен систем који функционише у складу са круто уоб-

личеним «законима природе», какве је дефинисао Њутн. Физика више не функционише по том обрасцу, па је рад новијих теоретичара довео до појаве флексибилнијег схватања шта би могло бити могуће у оквиру физичког свемира. Дакле, и модерне природне науке се полако отварају да признају ауторитет Еванђеља.

Зашто не једна Америчка Православна Црква?*

Џорџ Пацуракос

Можете ли да замислите Америку састављену од двадесет држава без федералне владе и без председника? Ово је застрашујућа помисао, зар не?

Међутим, постоји слична ситуација у којој девет етничких источних православних јурисдикција у Америци независно функционише већ неколико деценија, без административног вође за Америку.

Осам ових јурисдикција долазе из следећих националних помесних Цркви: Албанске, Антиохијске, Бугарске, Карпато-руске, Грчке, Румунске, Српске и Украјинске. Девета је Православна Црква у Америци (ОСА – “Orthodox Church in America”) која је „аутокефална“ или самоуправна.

ПЦА (Православна Црква у Америци) је настала 1970. године, као издана руске православне јурисдикције у Америци, и постала је независна од Московске Патријаршије. ПЦА, у којој се богослужења врше на енглеском језику, сада обухвата и албанску, бугарску и румунску православну јурисдикцију, поред своје првобитне руске.

Антиохијска архидијецеза у Америци је од Светог Сабора Антиохијске Патријаршије добила аутономију 2003. године. Она је самоуправна; има пуномоћје да наименује, бира и посвећује своје епископе; и може да наименује три кандидата за место архиепископа и да захтева од своје матичне Цркве да одабере једног од те тројице. Као у ПЦА, црквене службе у америчким антиохијским црквама су на енглеском језику.

У свом напору да ове бројне православне јурисдикције доведе до јединства, блаженопочивши Архиепископ Јаков је 1960. године основао SCOBA (“Standing Conference of Ort-

* Наслов изворника: George Patsourakos, “Why Not a United American Orthodox Church?”, необјављени рукопис, IntRes: <http://www.orthodoxytoday.org/articles8/Patsouras-American-Orthodox-Church.php>.

hodox Bishops in America” – „Стална Конференција Канонских Православних Епископа Америке“). Канонски јерарси свих православних јурисдикција у Америци руководе седницама SCOBA-е на сваких шест месеци. Јерарси на својим полугодишњим састанцима обично разматрају међуправославна и васељенска питања.

Иако би SCOBA могла да изгласа сједињење свих девет православних јурисдикција и да заснује уједињену Америчку Православну Цркву, она није то учинила. Верујем да постоје два важна разлога за пасивност ове Епископске Конференције.

Прво, јерарси Конференције имају јак осећај за националну свест. Многи сматрају да би „американизација“ православних јурисдикција могла да има негативан утицај на очување завичајних традиција.

Друго, јерарси Конференције су верни патријарсима своје отаџбине и посебно цариградском патријарху, који има статус „првог међу једнакима“ у односу на православне епископе из целог света. У ствари, неки епископи Конференције верују да опуномоћавање православног јединства у Америци спада у делокруг патријараха из отаџбине.

Иако може да умањи идентитет неким етничким групама, уједињена Америчка Православна Цркве би могла да има многе предности – економске, политичке, друштвене, итд. – за све православне хришћане. У исто време, једна Православна Црква у Америци би могла да буде благопријатна и са културолошке тачке гледишта. Ово кажем јер сам стекао позитивно мултикултуролошко искуство одласцима у антиохијску православну Цркву Св. Архангела Михајла у Котуиту (Cotuit),

у Масачусетсу на Кејп Коду (Massachusetts on Cape Cod) скоро сваке недеље током прошлог лета.

У овој свеправославној хришћанској цркви, мноштво етничких црта је благодаћу сједињено у божанствену синергију: јурисдикција је антиохијска; свештеник је Грк; служба је на енглеском језику; већина парохијана су Руси; у богослужењима учествује још неколико других етничких група, поред неколицине римокатоличких и протестантских обраћеника.

После службе, увидео сам да се парохијани друже док пију кафу, јер је мултикултуролошка атмосфера искрене љубави и братства прожимала овај скуп. Укратко, постојала је космополитска еуфорија међу верницима која једноставно не може да се деси приликом моноетничког окупљања.

Надам се да ће једна Америчка Православна Црква у блиској будућности процветати и дати плодове. Дошао сам до овог оптимистичког – као и реалистичног – закључка, јер је темељ за такву Цркву већ постављен и ускоро ће се проширити. Када се све размотри, аутокефална Православна Црква у Америци ће највероватније да послужи као темељ за обједињену Америчку Православну Цркву.

Поврх тога, недавни црквени догађаји указују на то да би аутономна америчка антиохијска јурисдикција, као и албанска, бугарска и румунска јурисдикција које су припојене Православној Цркви у Америци, ускоро могле да се споје са ПЦА. Ако се то буде десило, ПЦА би обухватала пет православних јурисдикција у Америци, што би довело до установљења уједињене Америчке Православне Цркве.

Четири преостале православне јурисдикције у Америци би могле са се

придруже овој уједињеној Цркви онда када (или ако) осете да је време да то ураде. Не треба ни рећи да би духовна љубав и сарадња са патријарсима у отаџбини наставили да преовлађују.

Као завршну мисао, хтео бих да направим аналогију између развоја човека и развоја Цркве. Мајка треба да оконча несамосталност свог одраслог детета, тако да би њено дете могло интелектуално и духовно да се развија,

како би се борило са изазовима данашњег света; патријарси из отаџбине би требало да дају аутономију својим већ добро утврђеним америчким православним јурисдикцијама, тако да би оне могле да процветају до своје пуне могућности, док граде Тело Христово.

превод са енглеског:
Маријана Петровић

ПРИКАЗИ

**Ксенија Кончаревић: Руски језик у теологији:
обликовање теолошкој текстиа.
Техника превођења**

Београд : Православни богословски факултет, 2011.

214 стр. ; илустр. ; 24 cm

ISBN: 978-86-7405-079-8

Монографија *Руски језик у теологији: Обликовање теолошкој текстиа. Техника превођења* дело је проф. др Ксеније Кончаревић, нашег врхунског стручњака у области лингводидактике и методике наставе руског језика, аутора више уџбеника за руски језик, врсног преводиоца у области теолошке литературе, стручњака у области теолингвистике. Намењена је студентима основних и дипломских (мастер) студија у циљу формирања њихове комуникативне, лингвистичке, лингвокултуролошке и преводачке компетенције у

владању руским језиком у области академског живота, унутар црквене комуникације, социокултурној и професионалној сфери у домену теологије до нивоа непходног и довољног за њихово даље образовање, самообразовање и будући професионални рад. Монографија је профилно оријентисана на студенте теологије, те је целокупан материјал одабран према критеријумима релевантности за овладавање научним стилем у области теолошких наука, иако теоријско-сазнајни текстови својом израженом информативном и образов-